

H o o f d s t u k 1

M o o r d

Leiden, woensdag 2 juni 22:00u.

“Ik ga nu terug naar een eerder moment in mijn presentatie, naar de elfde troefkaart: Lust,” sprak Milo da Costa in het Engels. Hij projecteerde de afbeelding van de betreffende tarotkaart opnieuw op het scherm. Tegen een apocalyptische achtergrond toonde de kaart een naakte vrouw die wijdsbeens op een leeuw met een slangenstaart reed. In haar rechterhand hield ze de heilige graal omhoog.

“Deze kaart is, zoals ik daarstraks al zei, een verwijzing naar Openbaringen 17,3-4 waar wordt gesproken over Het Beest met het getal 666: het antichristelijke beest waarop de Hoer van Babylon rijdt. Deze kaart symboliseert de hartstocht en de seksuele extase in een roes van goddelijke energie. Aleister Crowley zag zichzelf als Het Beest en zijn diverse sekspartners als de Scharlaken Vrouw, de Moeder Godin en De Hoer van Babylon. Met hen probeerde hij in een staat van seksuele extase te geraken en in die staat, wel of niet onder invloed van drugs, magie te bedrijven. Vooral die experimenten hebben hem berucht en beroemd gemaakt. In andere tarotspelelen vindt u De Kracht als elfde troefkaart. Het durven benoemen van wat die kracht werkelijk is, is volgens mij Crowley's belangrijkste bijdrage aan de tarot. En hiermee besluit ik mijn lezing. Dank u voor uw aandacht.”

Het publiek van slechts negen personen gaf een kort, wat plichtmatig, applaus. De plastic klapstoelen, waarop men zat, stonden op anderhalve meter afstand van elkaar in drie rijen van drie. Twee oudere mannen stonden op en benaderden de spreker. Zij stelden

zich voor als Rob Slavenburgh en Frans Peeters respectievelijk professor in oude talen en antiekhandelaar.

”U wilde mij na afloop even spreken, begreep ik daarstraks. Wat kan ik voor u doen?” vroeg Da Costa, terwijl hij betekenisvol op zijn horloge keek.

“Kent u het tarotspel van Bologna?” vroeg Slavenburgh.

“Nee, daar heb ik nog nooit van gehoord en ik meen de meesten toch wel te kennen. Vanwaar uw vraag?”

“Ik heb hier een Oudgrieks handschrift, dat naar ik vermoed uit de achttiende eeuw komt. De heer Peeters had mij gevraagd het voor hem te vertalen. Het bleek een van uit het Latijn naar het Oudgrieks vertaalde inwijdingsrite voor ridders van de Orde van Malta te zijn.”

Da Costa keek hem niet begrijpend aan.

“Dat leek mij redelijke zinloos,” ging Slavenburgh verder, “omdat Latijn de voertaal is binnen de Orde van Malta. Ik vermoede daarom een verborgen boodschap. Het was immers niet ongebruikelijk in die tijd om een boodschap in een tekst te verbergen. Ik heb het door een collega van de faculteit Wis- en Natuurkunde laten onderzoeken. Uiteindelijk hebben zijn studenten de volgende boodschap gevonden.”

Hij sloeg een mapje open en liet Da Costa de boodschap lezen. Hij vertaalde het mondeling voor hem in het Engels.

Viginti duo Bononienses vera loquuntur (De 22 van Bologna spreken de waarheid)

In extasi oraculum pro eis loquitur (Het orakel in extase spreekt voor hen)

Sub cruce insulae (Onder het kruis van het eiland)

“Dit zou naar een tarotspel kunnen verwijzen gezien de verwijzing naar ‘de tweeëntwintig’ ofwel de Grote Arcana,” besloot Slavenburgh.

“Dat sluit ik inderdaad niet uit,” zei Da Costa. “De tarot is pas

sinds 1750 als orakelspel in gebruik. Als dit geschrift uit de achttiende eeuw komt, zoals u zegt, dan kan dit om een vroege toepassing gaan. Mogelijk was dat belangrijk genoeg om elkaar daar in code over te berichten. Zeker als dat onder de vlag van de Orde heeft plaatsgevonden, zoals de laatste zin lijkt te suggereren. Het is wellicht een geheime boodschap tussen twee kerkelijke gezagsdragers. Wat wilt u dat ik er mee doe?”

“Zou u binnen uw kennisgebied kunnen kijken wat u hierover kunt vinden?”

“Met genoegen. Een onbekend tarotspel is voor mij als verzamelaar zeker interessant.”

“Dan geef ik u dit mapje mee. De Oudgriekse rite, de Latijnse rite die de Orde mij opgestuurd heeft, het codebericht, de codeersleutel en onze contactgegevens zitten erin. Ik wens u veel succes en wij hopen snel van u te horen. Bedankt voor uw tijd.”

“Dank voor het vertrouwen. Hier hebt u mijn kaartje. Nu de pandemie over het hoogtepunt lijkt, reis ik weer veel rond, maar ik ben mobiel altijd wel bereikbaar. Ik moet u groeten, want ik heb met een paar mensen afgesproken en ze staan al te popelen, zie ik.”

Slavenburgh nam op de Oude Rijn bij de Kerkbrug afscheid van zijn vriend Peeters. Hoewel, ‘vriend’ was misschien een te groot woord voor hun relatie, want hij kende hem nog maar een paar weken en hij vond hem eigenlijk net te glad. Hij had het aanbod van Peeters om hem met de auto thuis te brengen dan ook afgeslagen. Hij had besloten naar huis te wandelen om zijn hoofd leeg te maken.

Hij stak de brug over naar de gedempte Hooglandse Kerkchoorgracht en genoot van de oude gevels. Vervolgens baande hij zich een weg in de richting van de Hoge Rijndijk via het netwerk van steegjes rond de Hooglandse kerk. Een wandeling van ruim een half uur bracht hem terug bij zijn woning aan de Callslaan midden op het Waardeiland in het oosten van de stad. Het Waardeiland is een drie-